

ὑποχείριος τοῖς Ἀλβανοῖς. Μόνοι οἱ ἐπισημότεροι καὶ εὐγενέστεροι τῶν Ἰθαγενῶν κατοίκων ἐκ τῶν τῆς Βαγενετίας φρουρίων ἐπεδήμησαν τῇ πόλει τῶν Ἰωαννίνων, καὶ συνελθόντες μετὰ τῶν Ἰωαννιτῶν διεπρεσβεύσαντο πρὸς τὸν βασιλέα ἐξαιτούμενοι οἰκίον αὐθέντην καὶ ἡγεμόνα. Ἐπὶ τούτῳ ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς Συμεὼν ἀνακατέστησε δεσπότην Ἰωαννίνων τὸν υἱὸν τοῦ Σέρβου καίσαρος Πρελοῦπου Θωμᾶν Πρελοῦποβιτς (1367 — 1385), δούς αὐτῷ εἰς γυναῖκα τὴν οἰκίαν θυγατέρα Μαρίαν Ἀγγελίνην Δούκαιναν Παλαιολογίνην, τιμηθεῖσαν «βασιλίσσαν Ἰωαννίνων» παρὰ τοῦ πατρὸς.

Ἐν ἔτει 1371 ἐτελεύτησεν ὁ βασιλεὺς Συμεὼν, καὶ τοῦτον διεδέχθη ἐν Τριχάλοις ὁ υἱὸς βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Οὐρεσσης, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἰωαννίνων ὁ ἀδελφός. «Ὅτε δὲ, μηνὶ Δεκεμβρίῳ τοῦ ἔτους 1385, ἐσφάγη ὁ δεσπότης Θωμᾶς παρὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σωματοφυλάκων, οἱ Ἰωαννῖται ἐκζητήσαντες τὴν φυσικὴν αὐτῶν δέσποιναν, τὴν «αὐγούσταν» Μαρίαν Ἀγγελίνην, ἐπροσκύνησαν αὐτὴν ὡς νόμιμον βασιλίσσαν καὶ προσεκάλεσαν τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐπικυρίαρχον τῆς Ἠπείρου Ἰωάννην τὸν Οὐρεσσην, ἵνα ἀναλάβῃ προσωρινῶς τὴν κυβέρνησιν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀδελφῆς. Οὗτος, ἀφείς ἀντιβασιλέα ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας Ἀλέξιον Ἀγγελιον, τὸν καίσαρα Μεγαλοβλαχίας, ἔσπευσεν εἰς Ἰωάννινα καὶ παρέμενεν ἐπιμελούμενος τῆς χήρας βασιλίσσης, μέχρις οὗ αὐτὴ ὑπανδρευθεῖσα εἰς δεῦτερον γάμον, μηνὶ Ἰανουαρίῳ καὶ ἔτους 1386 τὸν ἐκ Φλωρεντίας Ἡσαῦ Βουονδελμόντε, τὸν κοινῶς καλούμενον Ἰζαῦ, γυναικάδελφον τοῦ κόμητος παλατινοῦ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου καὶ δουκὸς Λευκάδος Λεονάρδου Τόνκου, παρέδωκε τῷ συζύγῳ τὴν ἐπὶ τῶν Ἰωαννίνων δεσποτείαν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας Ἰωάννης ὁ Οὐρεσσης ἐπανελθὼν εἰς Τριχκάλα ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 1395, ὅτε, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος, ὁ σουλτάνος τῶν Ὀθωμανῶν Βαϊαζήτ, προελαύνων ἀπὸ Σερρών καὶ Βεροίας καὶ ὑπερκαταβαίνων τὰ τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας χωρίζοντα Καμβούνια ὄρη, ἐγένετο ἐν βραχείῳ κύριος τῶν Τριχκάλων, τῆς Λαρίσης, τῆς Φαρσάλου, τοῦ Δομοκοῦ, τοῦ Ζητουνίου καὶ τῶν Νέων Πατρῶν, ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πολισμάτων, τῶν λεγομένων Βλαχοχωρίων, προσχωρησάντων τοῖς Τούρκοις οἰκισθελῶς.

Τῆς Θεσσαλίας καὶ πάσης τῆς ἐν Ἑλλάδι Βλαχίας κατακτηθείσης ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν καὶ καταλυθείσης τῆς ἐπ' αὐτῶν σερβικῆς ἐπικρατησεως ἐν ἔτει 1363, ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Οὐρεσσης, ὁ ἐκ τῆς μάμμης αὐτοῦ προσεπικαλούμενος Δούκας Παλαιολόγος, ἀποχωρήσας ἐκ τῶν Τριχκάλων εἰς τὰ Μετέωρα παρὰ τοὺς Σταγούς, ἐνεδύθη τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάσαφ ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν Μετεώρων μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως, ἐνθα κατέτριψε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου ἡγουμενεύσας τῆς μονῆς, ἀπέθανε δὲ καὶ ἐτάφη ἐν αὐτῇ τὴν 20 Νοεμβρίου 1410, εἰκοσιεπτὰ ὅλα ἔτη βραδύτερον τοῦ ὁμωνύμου αυτοκράτορος καὶ βασιλέως Ῥωμαίων Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ.

Ἄρα τοῦ Σέρβου βασιλέως μοναχοῦ καὶ ἡγουμένου τῆς μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως Ἰωάννου τοῦ

Οὐρεσση Ἰωάσαφ εἶναι ἡ ἐκεῖ ἐπιδεινυμένη κάρη καὶ αὐτῷ ἀνήκε τὸ χειρόγραφον ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὁ προσεκτήσατο ἐσχάτως ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Ἀθηνῶν.

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝ ΤΩ ΜΕΛΛΟΝΤΙ

Ὁ ἐκδότης ἀμερικανικοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ ἔπεμψε πρὸς τοὺς ἐξοχωτέρους μυθιστοριογράφους καὶ συγγραφεῖς ἐπιστολὰς ἐρωτῶν αὐτοὺς τί σκέπτονται περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀναπτύξεως τοῦ μυθιστορήματος. Αἱ ἀποκρίσεις ὑπῆρξαν πολὺ διάφοροι ἀλλήλων, ἐὰν δὲ δὲν ὀρίζωσιν ἀκριβῶς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι πορείαν τοῦ εἴδους τούτου τῆς φιλολογίας, εἶνε οὐχ ἥτιον ἐνδιαφέρουσα ὡς κρίσεις περὶ τῆς σημερινῆς στάσεως καὶ τάσεως τῆς φιλολογικῆς κινήσεως. Οὕτως ὁ Οὐίλλιαμ Δῆν Χόουελες δηλοῖ μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι τὸ μυθιστόρημα τοῦ μέλλοντος θὰ εἶνε ὅλως πραγματικόν, πατρίδα δὲ θὰ ἔχῃ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Ἄλλοι εἶνε μετριοφρονέστεροι καὶ ἐκφράζονται μετὰ μειζωνος ἐπιφυλάξεως. Ὁ Κάρολος Δούδλεη Οὐάρνερ γράφει: «Θὰ μιμηθῶμεν τὴν φύσιν, ἀλλὰ θὰ ἐξιδανικεύσωμεν αὐτὴν μᾶλλον ἢ ὅσον πράττουσιν οἱ σημερινοὶ διηγηματογράφοι μας.» Ἐπίσης ἀρίστως ἀπαντᾷ ὁ Ριχάρδος Οὐάτσων Τσίλδερ: «Τὸ μυθιστόρημα τοῦ μέλλοντος θὰ διακρίνεται διὰ φανταστικῆς τινος πραγματικότητος, θὰ παριστᾷ τὰ φυσικώτατα πράγματα καλλωπίζων αὐτὰ διὰ τῆς φαντασίας.» Ὁ Οὐέλκτων Ρόλιους γράφει: «Τὸ μυθιστόρημα τοῦ μέλλοντος θὰ εἶνε πραγματικόν, κύριον μέλημα ἔχει τὴν περιγραφὴν χαρακτήρων καὶ τὴν ψυχολογίαν καὶ ὄχι τὰς τερατώδεις περιπετείας». Κατὰ τὴν κυρίαν Φράγκ Λεσλί «θὰ συννεοῖ τὴν πραγματικότητα μετὰ τοῦ ῥομαντισμοῦ». Ἐπιτηδεύοντα καὶ σφρονοστάτα παρέκαμψαν τὸν κίνδυνον ἐγκότικιν καὶ ὁ Γκλάδεν ἀπαντῶντες, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ δώσῃ γνώμην περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ μυθιστορήματος ἐν τῷ μέλλοντι, καθότι αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐν γένει δὲ οἱ Ἀμερικανοὶ συγγραφεῖς ἐκ συμφώνου προβλέπουσι τὴν ἐπικράτησιν τοῦ πραγματισμοῦ καὶ ἐν τῷ μυθιστορήματι.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ἐν Λυὼν τῆς Γαλλίας πλουσιωτάτῃ γυνὴ ἡλικίας ὀγδοήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν. Ἡ διαθήκη τῆς ἀνοιχθεῖσα ἐν τῷ δικαστηρίῳ περιεῖχε καὶ τὴν ἐξῆς διάταξιν: «Ἀρίνω εἰς τὸν ἱατρὸν Χ. εἰς ἀμοιβὴν τῶν πεφωτισμένων καὶ ἀφωσιωμένων φροντίδων του, εἰς τὰς ὁποίας ἐφέλω τὴν μακροβιότητά μου, πᾶν ὅ,τι θὰ εὕρεθῃ ἐντὸς μικροῦ κιωτιδίου, ὅπερ εὕρισκται ἐν τῷ κοιτῶνί μου.»

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπιπλον παραδοθὲν εἰς τὸν ἱατρὸν καὶ ἀνοιχθὲν ὑπ' αὐτοῦ περιεῖχεν ἀθικτα ὅλα τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα ὁ ἱατρός εἶχε παραγγεῖλει διὰ τὴν πελατιδα αὐτοῦ ἐν διαστήματι δέκα ὁλῶν ἐτῶν!